

BESLUIT

De gemeentelijke rechtbank in Praag als het hof van beroep heeft als volgt besloten in de senaat, bestaande uit de voorzitter, JUDr. Eva Ištvaníková en de rechters JUDr. Miluše Farská en Mgr. Alice Žáčková in de zaak

van de eiser: **Eelze Hof**, geboren op [REDACTED]
woonachtig [REDACTED] Drachten, Nederland

tegen
verweerder: [REDACTED] geboren op [REDACTED]
woonachtig [REDACTED]
vertegenwoordigd door JUDr. Tomáš Těmín, Ph.D.
gevestigd op het adres Karlovo náměstí 559/ 28, Praag 2

over de intrekking van onderhoudsverplichting jegens de gescheiden vrouw
bij het beroep van de eiser tegen de uitspraak van de arrondissementsrechtbank van Praag van 24-04-2019, zaaknr. 17 C 59/2013 -570

als volgt:

Het besluit van de rechtbank van eerste aanleg **wordt bevestigd.**

Beweegredenen:

1. De eiser eiste in een voogdijprocedure om een verlaging van zijn verplichting tot betaling van levensonderhoud voor zijn minderjarige kinderen en vroeg tegelijkertijd om intrekking van zijn onderhoudsverplichting jegens de gescheiden vrouw. Bij beslissing van de rechtbank voor Praag 5, zaaknr. 50 Nc 707/2011-240 van 30-08-2012 in verband met de beslissing van de Stedelijke Rechtbank in Praag met zaaknr. 19Co 420/2012-286 werd het verzoek van de vader tot intrekking van de onderhoudsverplichting, afgescheiden voor afzonderlijke behandeling.
2. De hoogte van het levensonderhoud voor de gescheiden echtgenote werd bepaald door het vonnis van de rechtbank in Groningen van 04-09-2007 met zaaknr. 90424/FA RK 06-2040 ("verder te noemen: vonnis van de Nederlandse rechtbank"). De eiser beweerde dat zijn omstandigheden en die van de verdachte waren veranderd sinds de rechtbank de regeling voor de hoogte van het levensonderhoud vastgesteld had en daarom is de grond gegeven voor intrekking van het de onderhoudsverplichting.
3. In de procedure werd de beslissing genomen door de rechtbank van eerste aanleg bij het vonnis met zaaknr. 17 C 59/2013-259 van 30-11-2015, waarin de eis afgewezen werd. In beroep van de eiser werd het vonnis vernietigd en de zaak terugverwezen naar de rechtbank van eerste aanleg voor een verdere procedure in de resolutie van de Stedelijke Rechtbank in Praag in Praag met zaaknr. 18 Co 212/2016-398 van 12-10-2016 op grond van het feit dat voor de besluitneming in deze zaak de vertaling van het vonnis van de Nederlandse rechter in het Tsjechisch, resp. een talige uitleg van de passage over de vaststelling van de de verplichting tot betaling van het levensonderhoud voor de gescheiden echtgenote fundamenteel is, omdat de overlegde vertaling geen eenduidige uitleg mogelijk maakt. Bovendien maakte de beroepsrechtbank de rechtbank van eerste aanleg erop attent, dat als deze ter ondersteuning van diens uitleg van het vonnis van de Nederlandse rechtbank gebruik zal maken van het Nederlandse recht, dit recht aangetoond zal moeten worden. Vanwege het vermelde moest de rechtbank van eerste aanleg een nieuwe vertaling bezorgen en de betreffende wettelijke regelgeving opvragen uit Nederland met betrekking tot de onderhoudsverplichting ten behoeve van de gescheiden vrouw. Als de rechtbank vervolgens tot de conclusie zou komen dat de onderhoudsverplichting niet door het vonnis van de Nederlandse rechtbank temporeel beperkt werd, dan kan de rechtbank zich met de omstandigheden van de deelnemers bezighouden.
4. Op grond van de beslissing van de rechtbank van eerste aanleg met zaaknr. 17 C 59/2013-509 van 17-9-2018, werd volgens bep. § 109 lid 1, lett. d) van het Tsjechische wetboek van burgerlijke rechtsvordering de procedure geschorst ten behoeve van de besluitneming van het Hof van Justitie van de EU m.b.t. de prejudiciële vraag.

Prchalová bevestigt de overeenkomst met het origineel

5. Op grond van de beslissing van de rechtbank van eerste aanleg met zaaknr. 17 C 59/2013-510 van 17-9-2018 en met zaaknr. 17 C 59 / 2013-547 van 29-10-2018 werd het Hof van Justitie van de EU verzocht om behandeling van de prejudiciële vraag verzocht. De rechtbank van eerste aanleg stelde vragen met betrekking tot het toepasselijk recht, d.w.z. of er in de te behandelen zaak gebruik moet worden gemaakt van het Tsjechische of het Nederlandse recht. De rechtbank verhulde de feitelijke omstandigheden (betreffende de plaats sluiting van het huwelijk, het verblijf van de deelnemers en de beslissing van de Nederlandse rechtbank over de ontbinding van het huwelijk en de regeling van de verhoudingen van de deelnemers voor de tijd na de scheiding), evenals de relevante Tsjechische en Nederlandse wetgeving met betrekking tot de onderhoudsverplichting jegens de gescheiden man of vrouw. De rechtbank vermeldde eveneens de redenen voor het bestaan van twijfel omtrent het recht dat toegepast moet worden. Eerst wees de rechtbank op hoofdstuk II., art. 3, onder a) en (b) van de Verordening (EG) nr. 4/2009 van de Raad van 18-12-2008, over de bevoegdheid, het toepasselijk recht, de erkenning en de besluitneming en de samenwerking in zaken betreffende de onderhoudsverplichting (in het vervolg: "de verordening"), volgens welke voor de besluitneming in zaken over de onderhoudsverplichting de rechtbank van de plaats, waarin de verweerder zijn gewone verblijfplaats heeft, of de rechtbank van de plaats, waarin de rechthebbende zijn gewoonlijke verblijfplaats heeft bevoegd is. Tegelijkertijd verklaarde de rechtbank dat art. 15 van de verordening verwijst naar de toepassing van het Haags protocol van 23-11-2007, waarbij volgens art. 3 van het protocol het toepasselijk recht volgens de woonplaats van de verweerder wordt gebruikt en in zaken van gewezen echtgenoten het toepasselijk recht volgens hun laatste gemeenschappelijke woonplaats, die naar de bewering van de beide deelnemers in de Tsjechische Republiek in de periode van 2001 en 2006 was. De eiser werpt echter tegen dat de noodzaak voor toepassing van het Nederlandse recht bestaat. De rechtbank van eerste aanleg voegde hier tot slot aan toe, dat de laatste woonplaats van de deelnemers tot 2006 in Tsjechië was, d.w.z. vóór de aanneming van bovengenoemde verordening en het Haags Protocol (het Hof verwees voor de temporele bevoegdheid naar artikel 75 van het Protocol).
6. Het Hof van Justitie van de EU besloot bij beschikking van 11-04-2019 in de zaak C-680/18 (op blz. 568 van het dossier), ontvangen door de rechtbank van eerste aanleg op 23-04-2019, dat het verzoek van de rechtbank van eerste aanleg kennelijk niet-ontvankelijk was. Het Hof van Justitie van de EU vermeldde dat het verzoek niet voldeed aan de vereisten voor een verzoek tot behandeling van een prejudiciële vraag als bedoeld in artikel 94, onder c) van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de EU, omdat het onvoldoende redenen geeft waarom de rechtbank twijfels heeft over de interpretatie van artikel 15 van de verordening en de artikelen 3 en 5 van het Haags protocol. Het hof concludeerde dat de rechtbank niet om hulp bij de interpretatie vroeg, maar om hulp bij het gebruik ervan met het doel om het recht te bepalen dat van toepassing is op een bepaald geschil. Het verklaarde dat de verzoekende rechtbank meer in detail heeft gepleit voor de toepassing van de Tsjechische wetgeving en slechts marginaal de omstandigheid vermeldde dat volgens de eiser de Nederlandse wetgeving moet worden toegepast. Evenmin is door de rechtbank met betrekking tot de twijfel over de temporele bevoegdheid van de verordening en van het Haags protocol een vraag geformuleerd.
7. Met het besluit met zaaknr. 17 C 59/2013-570 van 24-04-2019 heeft de rechtbank van eerste aanleg besloten om de procedure voort te zetten overeenkomstig de bepalingen van art. § 111 lid 2 van het Tsjechische wetboek van burgerlijke rechtsvordering na besluitneming van het Hof van Justitie van de EU m.b.t. de afgifte van een prejudiciële beslissing.
8. Op 24-06-2019 heeft de eiser beroep aangetekend tegen de beslissing van de rechtbank van eerste aanleg om de procedure voort te zetten (indiening gedateerd op 15-06-2019). Hij vermeldde in zijn beroep slechts dat de rechtbank bij het stellen van de prejudiciële vraag zijn verklaring negeerde dat, hoewel zij hun laatste gemeenschappelijke verblijfplaats in Tsjechië hadden, de situatie niet geheel standaard was (zie de indiening van 22010-2015). Hij verklaarde dat de rechtbank de vraag onjuist en onvolledig aan het Hof van Justitie van de EU had voorgelegd en dat de gerechtelijke procedure gemanipuleerd was. Hij protesteerde herhaaldelijk tegen het gebruik van de Tsjechische wetgeving, omdat die geen berekening voor vaststelling van de kosten van levensonderhoud hanteert. Hij stelde voor om de procedure niet voort te zetten en om de rekwirant te verzoeken om prejudiciële vragen te formuleren, die opnieuw aan het Hof van Justitie van de Europese Unie zouden moeten worden voorgelegd.
9. De beroepsrechtbank heeft op grond van het beroep de beslissing van de rechtbank van eerste aanleg opnieuw onderzocht, evenals de procedure die voorafging aan afgifte ervan, volgens bep. § 212 en § Prchalová bevestigt de overeenkomst met het origineel.

- 212a van het Tsjechische wetboek van burgerlijke rechtsvordering, volgens bep. § 214 lid 2, lett. c) van het Tsjechische wetboek van burgerlijke rechtsvordering en concludeerde vervolgens dat het beroep ongegrond was.
10. In casu is de procedure opgeschort volgens bep. § 109 lid 1 onder d) van het Tsjechische wetboek van burgerlijke rechtsvordering, want de rechtbank heeft besloten om het Hof van Justitie van de EU te verzoeken om te beslissen met betrekking tot de gestelde prejudiciële vraag. De onderbreking van de procedure duurt in een dergelijk geval totdat een beslissing over de gegeven prejudiciële vraag is ontvangen. De beslissing over de prejudiciële vraag werd door de rechtbank van eerste aanleg op 23-04-2019 ontvangen. De rechtbank van eerste aanleg heeft vervolgens bij beschikking van 24-4-2019 besloten tot voortzetting van de procedure volgens bep. § 111 lid 2 van het Tsjechische wetboek van burgerlijke rechtsvordering. De beroepsrechtbank concludeert dat de rechtbank geheel terecht heeft besloten de procedure voort te zetten, aangezien de grond voor opschorting van de procedure is komen te vervallen.
  11. Met betrekking tot de bezwaren van de appellant merkt de rechtbank voor de volledigheid op dat de rechtbank met betrekking tot de werkwijze volgens art. 267 van het Verdrag betreffende de werking van de EU, en die gelegen is in het stellen van een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie, te werk gaat op veronderstelling dat zich tijdens het verloop van de procedure bij de rechtbank de vraag voorgedaan heeft over de interpretatie van het unierecht en dat zo'n interpretatie van een dergelijk gedeelte van het recht van wezenlijk belang is om het gegeven geval op te kunnen lossen. Het is niet de plicht van de rechtbank om een deelnemer mogelijk te maken om een prejudiciële vraag te formuleren. Zelfs als een partij de vraag zelf formuleert en voorlegt aan de rechtbank dan is het volledig aan de bevoegde rechtbank om te beslissen of de rechtbank de vraag zal stellen, d.w.z. of aan de voorwaarden voldaan wordt voor het stellen van de prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de EU, zowel voor wat de formele kant ervan betreft (d.w.z. tot het Hof van Justitie van de EU dient zich de rechtbank te wenden, tegen het besluit waarvan geen beroep meer mogelijk is), als met name de zakelijke kant ervan (d.w.z. de rechtbank beschouwt de interpretatie van het unierecht als dubbelzinnig, wat twijfel doet rijzen over de interpretatie ervan – zie bijvoorbeeld het arrest van het Grondwettelijk Hof (Ústavní soud) van 11-9-2018, doss.nr. II. ÚS 3432/17).
  12. Pas in het geval dat de rechtbank zou besluiten om een nieuwe prejudiciële vraag te stellen, zou de procedure ingevolge de bepalingen van art. § 109 lid 1, lett. d) van het Tsjechische wetboek van burgerlijke rechtsvordering opnieuw opgeschort worden.
  13. In de gegeven omstandigheden heeft de beroepsrechtbank de bestreden beslissing als zakelijk juist bevestigd volgens de bepalingen van § 219 van het Tsjechische wetboek van burgerlijke rechtsvordering.

Toelichting:

Tegen deze beslissing **kan** in hoger beroep worden gegaan op de voorwaarden van bep. § 237 van het Tsjechische wetboek van burgerlijke rechtsvordering. In een dergelijk geval dient het beroepschrift te worden ingediend binnen 2 maanden na ontvangst van deze beslissing bij het Hooggerechtshof (Nejvyšší soud) van Tsjechië via de districtsrechtbank voor Praag 5.

Praag, 19 november 2019

JUDr. Eva Ištvanková, mppria

senaatvoorzitter

Lucie
Prchalová

Prchalová bevestigt de overeenkomst met het origineel.